

3. Съдът не се произнася по съдебните разноски.

(¹) ОВ С 86, 23.3.2013 г.

Преюдициално запитване, отправено от Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария) на 2 септември 2013 г. — Generali-Providencia Biztosító Zrt./Közbeszerzési Hatóság — Közbeszerzési Döntőbizottság

(Дело C-470/13)

(2013/C 367/36)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Generali-Providencia Biztosító Zrt.

Ответник: Közbeszerzési Hatóság — Közbeszerzési Döntőbizottság

Преюдициални въпроси

1. Могат ли държавите членки да предвидят изключването на икономически оператор от участие в процедура за възлагане на обществена поръчка поради основания, различни от посочените в член 45 от Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (¹), по-специално поради основания, считани за обосновани с оглед на защитата на обществения интерес, на законните интереси на възложителя или на лоялната конкуренция, както и с оглед на спазване на правилата за конкуренция — и при утвърдителен отговор, съвместимо ли е със съображение 2 от преамбюла на посочената директива и с членове 18 ДФЕС, 34 ДФЕС, 49 ДФЕС и 56 ДФЕС такова изключване на икономически оператор, допуснал нарушение във връзка с икономическата или професионалната си дейност, установено с прието не повече от пет години по-рано съдебно решение, което има сила на пресъдено нещо?
2. В случай че Съдът отговори отрицателно на първия въпрос, следва ли разпоредбите на член 45, параграф 2, първа алинея от Директива 2004/18, и по-специално букви в) и г) да се тълкуват в смисъл, че от процедурата за възлагане на обществена поръчка трябва да се изключи всеки икономически оператор, допуснал нарушение, което е установено

от административен или съдебен орган в производство в областта на конкуренцията, образувано с оглед на икономическата или професионалната му дейност, след като във връзка с въпросното нарушение за икономическия оператор са възникнали правни последици в областта на конкуренцията?

(¹) Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116).

Преюдициално запитване, отправено от Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Нидерландия) на 16 септември 2013 г. — Froukje Faber/Autobedrijf Hazet Ochten BV

(Дело C-497/13)

(2013/C 367/37)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Froukje Faber

Ответник: Autobedrijf Hazet Ochten BV

Преюдициални въпроси

1. Националният съд длъжен ли е — било поради принципа на ефективност, било поради високото равнище на защита на потребителите в рамките на Съюза, което се цели с Директива 1999/44 (¹), било поради други разпоредби или норми на правото на Съюза — да проверява служебно дали купувачът по даден договор е потребител по смисъла на член 1, параграф 2, буква а) от Директива 1999/44?
2. При утвърдителен отговор на първия въпрос: това важи ли и когато преписката по делото не съдържа (или съдържа недостатъчна или противоречива) фактическа информация, която да позволява да се определи качеството на купувача?
3. При утвърдителен отговор на първия въпрос: това важи ли и при производство по обжалване, в което купувачът не възразява срещу това, че в решението си първоинстанционният съд не е извършил (служебно) тази проверка и че изрично е оставил открит въпроса дали купувачът следва да се счита за потребител?

4. Директива 1999/44 (или член 5 от нея) следва ли да се приеме за уредба, равностойна на националните норми от публичен ред във вътрешния правопорядък?
5. Принципът на ефективност, високото равнище на защита на потребителите в рамките на Съюза, което се цели с Директива 1999/44, или други разпоредби или норми на правото на Съюза допускат ли нидерландското право, доколкото то възлага на потребителя/купувача тежестта за излагане на факти и обстоятелства и за доказване, що се отнася до задължението (своевременно) да уведоми продавача за предполагаемия недостатък на доставената вещ?
6. Принципът на ефективност, високото равнище на защита на потребителите в рамките на Съюза, което се цели с Директива 1999/44, или други разпоредби или норми на правото на Съюза допускат ли нидерландското право, доколкото то възлага на потребителя/купувача тежестта да посочи и да докаже, че вещта не съответства на договора и че тази липса на съответствие е установена в срок от шест месеца след доставката? Какво означава изразът „липса на съответствие, която да бъде установена“ в член 5, параграф 3 от Директива 1999/44, и по-специално: доколко потребителят/купувачът е длъжен да изложи факти и обстоятелства, които се отнасят до липсата на съответствие (или до причината за нея)? За целта достатъчно ли е потребителят/купувачът да посочи и в случай на мотивирано оспорване да докаже, че закупената вещ не функционира (безупречно), или той е длъжен също така да посочи и в случай на мотивирано оспорване да докаже кой недостатък на продадената вещ е (бил) причина за това, че тя не функционира (или не функционира безупречно)?
7. За отговора на предходните въпроси има ли значение обстоятелството, че в настоящото производство и пред двете инстанции г-жа Faber е представлявана от адвокат?

(¹) Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 година относно някои аспекти на продажбата на потребителски стоки и свързаните с тях гаранции (ОВ L 171, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 89).

Преюдициално запитване, отправено от Naczelny Sąd Administracyjny (Полша) на 16 септември 2013 г. — Marian Macikowski – Komornik Sądowy в качеството му на съдебен изпълнител към Sąd Rejonowy w Chojnicach/Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

(Дело С-499/13)

(2013/С 367/38)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Naczelny Sąd Administracyjny

Страни в главното производство

Жалбоподател: Marian Macikowski – Komornik Sądowy в качеството му на съдебен изпълнител към Sąd Rejonowy w Chojnicach

Ответник: Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

Преюдициални въпроси

- В светлината на системата за ДДС, основана на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (¹), по-специално с оглед на член 9 и член 193 във връзка с член 199, параграф 1, буква ж), допустима ли е норма от националното право като член 18 от Закона за данък върху стоки и услуги (ustawa o podatku od towarów i usług) от 11 март 2004 г. (Dz. U. 2011 г., бр. 177, стр. 1054 с последващи изменения, наричан по-нататък: „ЗДДС“), която въвежда изключения от общите принципи в правната уредба на ДДС, преди всичко във връзка с правните субекти, които са задължени да изчисляват и събират данъци, като създава правната фигура на лице — платец на данъка, т.е. на правен субект, който е задължен да изчислява размера на данъка вместо данъчнозадълженото лице, да го събира от данъчнозадълженото лице и да го внася своевременно в данъчния орган?
- При утвърдителен отговор на първия въпрос:
  - В светлината на принципа на пропорционалност, който е общ принцип на правото на Съюза, допустима ли е разпоредба от националното право като тази на член 18 от ЗДДС, според която по-специално данъците върху доставки на недвижими имоти по пътя на принудителното изпълнение за стоки, които са собственост на длъжника или се намират в негово владение в нарушение на действащите разпоредби, се изчисляват, събират и внасят от натоварения с извършаването на мерки по принудително изпълнение съдебен изпълнител, който като лице — платец на данъка отговаря за неизпълнение на това задължение?
  - Допустима ли е, с оглед на членове 206, 250 и 252 от Директива 2006/112 и на произтичащия от нея принцип на неутралитет, разпоредба от националното право като член 18 от ЗДДС, която задължава посоченото в тази разпоредба лице — платец на данъка да изчислява, събира и внася ДДС върху извършени по пътя на принудителното изпълнение доставки на стоки, които са собственост на длъжника или се намират в негово владение в нарушение на действащите разпоредби, и то в рамките на важашия за данъчнозадълженото лице данъчен период в размер на сумата, представляваща резултат от цената, получена от продажбата на стоката, намалена с ДДС и съответната данъчна ставка, без от тази сума да приспада сумата на внесения предварително от данъчнозадълженото лице данък от началото на данъчния период до датата на събиране на данъка?

(¹) ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, глава 9, том 3, стр. 7.